

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij, en doen de waarheid niet. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.

I JOHANNES 1 : 6, 7.

No. 23.

1 December 1906.

11de Jaargang.

DOOD EN WEDER LEVEND GEWORDEN.

De persoon, die de volgende verklaring liet neerschrijven, was Ouderling John Peterson. Hij heeft vele jaren te Mount Pleasant, Utah, gewoond en is in den herfst van 1904, omtrent 47 jaren nadat de gebeurtenis die hier verhaald wordt, plaats vond, overleden.

Ik was elf Zweedsche mijlen oostelijk van Gottenberg, Zweden, geboren, en toen ik 22 jaren oud was, had ik de tering in hoogen graad. Ik had mij in het begin van 1857 bij de Kerk aangesloten, en werd in hetzelfde voorjaar tot Ouderling verordineerd. Gedurende den zomer en het najaar leed ik zeer aan de kwaal. Omtrent October, meen ik, kon ik vijf weken lang geen voedsel gebruiken, maar alleen drinken. Voor drie dagen was ik mijne spraak kwijt. Op den derden dag, in den namiddag, kwam mijn polsslag tot stilstand, verklaarden mijne verplegers, maar zij konden een zwakken aderslag in mijn hoofd voelen. Mijn vader en moeder waren tot het besluit gekomen, dat ik zou sterven; want ik was te zeer uitgeteerd om nog te herstellen. Vader zeide tot mijne moeder, dat hij gedurende den nacht bij mij zou blijven. Moeder ging daarom naar hare kamer en begaf zich ter ruste, daar zij uitgeput was van vermoeienis.

Om de eenzame uren te verdrijven, zat mijn vader te lezen (de Werken van Orson Pratt). Tusschen tien en elf uur verscheen plotseling een bezoeker in de kamer, en bij mijn leger staande, legde hij zijne hand op mijn hoofd en vroeg of ik bereid was om te gaan? Ik antwoordde: „Ja”; en op datzelfde oogenblik scheen ik op den grond te staan, terwijl mijn lichaam op het bed lag. Ik zag eens om, daar ik wilde weten of mijn vader ons zag, maar hij scheen te zeer in het

lezen verdiept om ons op te merken. Wij begonnen onze reis door de luchtruimte, naar het scheen met de snelheid van den bliksem (ik kan er geen andere vergelijking van maken). Ik vroeg mijnen gids, wie hij was. Hij antwoordde dat hij een van de beschermengelen was, gezonden om de dooden te brengen. Weldra bereikten wij eene plaats, waar een groot aantal menschen vergaderd was — ongeveer zooals op een markttag in Europa. Zij schenen voor een zeker doel tezamen gekomen te zijn. Ik vroeg mijnen gids welke plaats dit was, en hij zeide: „Dat is de plaats, waar al uwe voorvaderen vergaderd zijn, en zij verwachten twee zendelingen.” Er scheen in de nabijheid een spreekgestoelte opgericht te zijn, waar de zendelingen konden prediken. Zij kwamen aanstonds; een deel der vergadering was zeer luidruchtig en geneigd tot stoornis-verwekken. Ik vroeg mijn gids, wie deze zendelingen waren, en hij gaf eenvoudig ten antwoord: „De oude man is de Apostel Matthias.” Hieruit begreep ik, dat het de Apostel Matthias was, die de plaats van Judas Iskariot, den verrader van den Heiland, ingenomen had, en de jonge man, zeide hij verder, „was een apostel uit Amerika, waar hij onlangs vermoord was,” maar hij noemde zijn naam niet, doch ik vernam later dat het Parley P. Pratt was.

Eenige jaren geleden was ik eens in het gezelschap van een van Parley's vrouwen en verhaalde haar de gebeurtenis, toen zij mij vroeg om haar eene beschrijving te geven van het uiterlijk van den jongen zendeling. Ik beschreef hem zoo nauwkeurig als mijne herinnering toeliet, (want ik verzeker u dat ik zelfs zijn naam nooit had gehoord), maar zijne lengte, zijne breedte van schouders, de kleur van zijn haar, zijne oogen en gebaren, en zij zeide zonder aarzeling, dat het Parley was. Maar, om tot de gebeurtenis terug te komen: De oudste Apostel stond op in het spreekgestoelte (want wij waren daar allen gezeten) en zeide tot het volk: „Houdt onmiddellijk op!” Daarna zat hij neder en er heerschte volkomen stilte, toen de jonge Apostel opstond om tot de vergadering te spreken. Hij nam voor zijn tekst het vierde hoofdstuk van Maleachi, verzen 5 en 6, waarover hij eenigen tijd sprak, alsook over het bouwen van tempelen en over de verordeningen welke daarin bediend worden tot verlossing der dooden; dat was voor mij te dier tijde nog een vreemde leer, want — zooals ik gezegd heb — ik behoorde nog slechts sedert omtrent zes maanden bij de Kerk. Hij zeide verder, dat „Indien zij het Evangelie zouden ontvangen, zij door hunne kinderen op aarde verlost zouden worden, en indien zij het niet ontvingen, zij niet verlost konden worden.” Toen nam hij wederom zijne zitplaats en de oudere Apostel stond op en zeide tot het volk dat het nu kon heengaan, hetgeen gedaan werd, door sommigen op eene rumoerige, luidruchtige wijze, zoodat ik meende dat zij in de geestenwereld even onordelijk waren als hier. De eenige trekken eener vergadering, die ik kon waarnemen, waren dat toen de Apostel verlangde dat zij „onmiddellijk

zouden ophouden”, zij zulks deden en schenen als in eene vervoering te zijn tot de vergadering geëindigd was, en dat hij hun zeide dat zij „konden heengaan.”

Mijn gids stelde mij toen met een hoofdbuiging aan de apostelen voor, en zij groetten op dezelfde wijze. Geen handdrukken had plaats. De oudste apostel zeide tot mij: „Zoudt gij even zoo gaarne terug willen gaan, want het schijnt uw lot te zijn, uwe voorvaderen te verlossen?”

Ik antwoordde: „Ja, maar mijne longen zijn uitgeerd.”

Daarop verklaarde hij: „Het is gemakkelijk om nieuwe longen in een mensch te doen groeien; zoo gij wilt gaan, zal uw gids daarvoor zorgen.” Ik antwoordde: „Ik zal gaan.”

Met een buiging begaven wij ons wederom op weg, en schijnbaar verliep er maar een korte tijd vóór wij mijn tehuis bereikten. Bij het bed staande, waar mijn lichaam lag, raakte mijn gids mijne handen aan, de geest kwam op dat oogenblik weder in het lichaam, het bloed begon warm door mijne aderen te stroomen, en binnen eenige minuten voelde ik mijne longen uitzetten. Toen ik nog op den vloer stond, had de klok mijne aandacht getrokken; de wijzers stonden op 4 uur in den morgen, ik was dus tusschen vijf en zes uren afwezig geweest. Mijn vader was nog aan het lezen. Ik sprak hem aan, en hij zeide: „Jongen, ik dacht dat ge dood waart.” „Dat was ik, vader,” zeide ik.

Hij riep mijne moeder, en toen vertelde ik hun, waar ik geweest was, en dat ik spoedig zou genezen en wederom sterk zijn, hoewel ik slechts vel en been was, de tering had mij zoo afgenomen; en gedurende de laatste vijf weken had ik geen vast voedsel gebruikt. Ik was zwak, zeer zwak. Ik vroeg mijnen ouders — tot hunne groote verrassing — om iets te eten, en tot heden kan ik mij de gewaarwording, die ik bij het nuttigen van dat eerste stukje voedsel ondervond, goed voorstellen. Mijne moeder, d'e met onuitsprekelijke vreugde en dankbaarheid tot God vervuld was, bereidde het voor mij. Na mijn terugkeer gevoelde ik geen ziekte meer; de pijn had mij geheel verlaten. Ik was slechts zwak. Vier weken verliepen, alvorens ik om het huis kon gaan; dit was op den Kerstdag van 1857. Sedert dien tijd ben ik geweest wat men mag noemen een zwak man, maar niet een ziekelijk man. Ik heb meesttijds mijn ambacht (dat van kleermaker) uitgeoefend. Mijne ouders zijn ook naar Utah getrokken, en zijn hier gestorven.

Mijne vrienden mogen hierover denken, zooals het hun belieft, maar het is voor mij een sterke getuigenis geweest dat er een hiernamaals bestaat, en dat de dooden bezorgd worden zooals ik het beschreven heb.

AANGEKOMEN.

28 November. — Ouderling Joseph C. Wade, van Salt Lake City, Utah, is heden in ons zendingsveld aangekomen.

TWEE GETUIGENISSEN AANGAANDE DEN PROFEET JOSEPH SMITH.

Onder het geluid van de stem te zitten van hen die de geschiedenis van de eerste dagen der Kerk hebben gekend, en die met hare eerste leidlieden bekend zijn geweest, en hunne getuigenissen te hooren, is een inspiratie voor mijne ziel. Zij die persoonlijk met den Profeet Joseph Smith bekend zijn geweest, verminderen gestadig in getal. Toen ik vernam, dat er in den Staat Nebraska twee mannen wonen die den Profeet gekend hebben, was mijn nadrukkelijke wensch, hen te bezoeken en het verhaal van hun eigene lippen te hooren. Zij behooren niet tot het geloof van Joseph Smith, en hunne getuigenissen hebben daarom buitengewoon gewicht. William H. Rose woont te Florence, en Gilbert L. Cole te Beatrice. Zij schenen er behagen in te scheppen, de volgende gebeurtenissen te vertellen. Zij naderen beiden het einde van hun leven.

Mr. Rose, dien wij te Florence (voorheen *Winter Quarters* genoemd) aantroffen, is een klein, oud heer, die onder het gewicht van 88 jaren gebogen gaat. Wij gaven hem te kennen, wie wij waren, en dat wij gekomen waren om over Joseph Smith te spreken en iets van hem te hooren over het karakter van den Profeet. Zijne oogen fonkelden, zijne gestalte stond recht op, en hij scheen jaren jonger, toen hij ons van zijne bekendheid met den Profeet verhaalde. Hij zeide: „Ware ik ten tijde van zijnen dood tegenwoordig geweest, zoo zou ik hem met mijn leven verdedigd hebben. Hij was de beste jongen en de beste man, dien ik ooit gekend heb.” Indien gij daar geweest waart en Mr. Rose gezien hadt, toen hij deze verklaringen maakte, zoudt gij eveneens geloofd hebben dat hij meende hetgeen hij zeide.

Mr. Rose woonde in zijne jeugd in den Staat New-York, in de buurt waar de eerste gebeurtenissen der Kerk hebben plaats gehad, en hij woonde als man, te Cleveland. Hij kon daarom, zooals hij zegt, van den Profeet als jongen en als man, spreken. „Wij dachten allen dat hij bedrogen was,” zeide hij, „toen hij voorgaf, hemelsche bezoekers ontvangen te hebben, en daar hij een goede jongen was, speet het ons allen voor hem. Hij gaf het Boek van Mormon uit, en ik wil zeggen dat ik geloof, dat het het beste boek is dat ooit geschreven is; maar wij meenden dat hij misleid was in deze zaak. Iets eigenaardigs in verband met zijn vertrek uit den Staat New-York, en dat wij nooit konden begrijpen, was dat hij al de beste mannen uit onze streek met zich nam. Ik heb nooit gezien, dat hij zich aan de zwakheden van het vleesch overgaf. Hij was een man die wonderbare zelfbeheersching bezat.” Mr. Rose verhaalde vele voorbeelden van de grootheid van den Profeet, en van den magnetischen invloed, dien hij scheen te bezitten.

Ik zal dezen ouden man nooit vergeten, en hoe zijn gelaat glinsterde

toen hij den naam Joseph Smith uitsprak. Toen wij hem verlieten, noodigde hij ons dringend uit om terug te komen. Ik kan hem nog midden op den weg zien staan, ons vaarwel toewuivende, terwijl onze trein uit het gezicht verdween.

Mr. Cole, die eenmaal te Cleveland woonde, had familie-leden bij de namen van Baldwin en Stiles in de Kerk. „In den winter van 1836—1837,” zeide hij, „ging ik met mijne ouders naar Kirtland, Ohio, om de familie een bezoek te brengen. Toen wij daar waren, werd besloten dat ik er zou blijven om de school te bezoeken. Ik heb Joseph Smith, zijnen broeder Hyrum, Sidney Rigdon, Orson Hyde, en vele anderen wier namen mij ontgaan zijn, dikwijls gezien; maar van al de mannen die ik toen, en sedert dien, gezien heb, heeft niemand zulk een indruk op mijn gemoed gemaakt als Joseph Smith. Hij kwam gedurende den winter dikwijls naar de school, en sprak tot de kinderen. Hij scheen een bijzondere liefde voor kinderen te hebben, en zij voor hem. Hij stond in de majesteit van zijn karakter, boven al zijne metgezellen, en men had hem onder het volk oogenblikkelijk kunnen aanwijzen. Meermalen heeft hij zijne handen op mijn hoofd gelegd en mij gezegend, en mij vermaand om een goede jongen te zijn. Ik heb in het buitenland gereisd, en ben met vele menschen bekend geweest, maar nooit met iemand zooals hij. Ik kan hem nu zien zooals ik hem toen zag, en het beeld zal nooit uit mijn gebengewischt worden.”

Waarlijk Joseph Smith moet een groot man geweest zijn, om zulk een blijvend indruk op het gemoed van een jongen gemaakt te hebben, iemand die zich nooit heeft geïnteresseerd, en zooals hij zegt, zich wellicht nooit zal interesseeren voor den godsdienst zooals door den Profeet geleerd. Zoo dus worden de woorden van den Profeet Moroni vervuld, n.l.: „Uw naam zal ten goede en ten kwade gebruikt worden.” Kunnen wij uit deze getuigenissen niet leeren, dat een mensch, om waarlijk groot te zijn, den Geest des Heeren voortdurend met zich moet hebben?

JOSEPH R. MC RAE, *Pres. der Colorado-Zending.*

CORRESPONDENTIE.

Wij ontnemen uit een brief van Ouderling W. J. De Brij, deze maand ontvangen, het volgende, dat de gevoelens van velen in Zion uitdrukt: „Als wij in ons leven anderen goed kunnen doen, dan beantwoorden wij meer aan onze roeping. En als wij er groote opofferingen voor moeten maken, dan heeft het meer waarde. Iets dat met groote opofferingen verkregen wordt, heeft meer waarde dan al het andere. . . . Daarom, laat het gevoel dat u nu bezielt, ook straks met u blijven, als gij naar huis terug zult gekeerd zijn. Werpt uw brood op de wateren, en na vele dagen zult gij het terug vinden.”

UTAH-NIEUWS.

Een Hollandsch Zangkoor van omtrent 50 leden bestaat te Ogden, Utah, met Broeder L. van den Akker als dirigent. Den 7den November gaf deze organisatie in de Amusement-hall der 5de Wijk een feestmaal, waaraan meer dan 100 personen deelnamen. De tafelen waren met den overvloed des lands beladen, een symphonie-orkest verschaftte muziek gedurende het feest, en de estrade en tafels waren rijkelijk met bloemen, varens en andere planten versierd. Broeder G. B. Denkers was de ceremoniemeester der gelegenheid.

Dit koor werd den 21sten Mei 1906 georganiseerd, en heeft reeds goede vorderingen gemaakt. De President der vereeniging is G. J. Kruitbosch; de vice-pres. en dirigent, L. van den Akker; de assistent-dirigent, Krijn van Kampen; de penningmeester, C. Romijn; assistent-penn., B. Tesch; de secretaris, S. van Boerum; de bibliothecaris, P. J. Denkers; assistent-bibl., P. J. Kammeyer; de organist, Albert Bell.

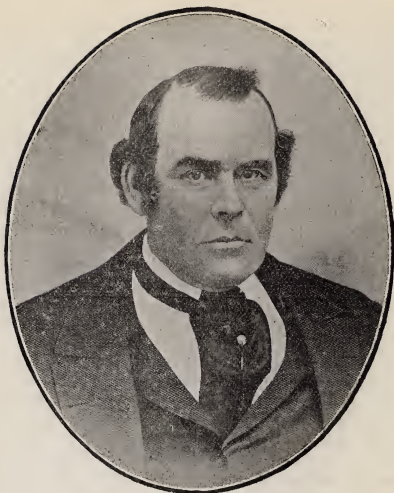
Tot aanwakking van den zang, in Utah reeds zoo gaarne beoefend, heeft het Presidentschap van den Ensign Ring, te Salt Lake City, een nieuw plan voorgesteld, n.l. dat de zangkoren der verschillende Wijken op zekere Zondagen elkander onderling zouden afwisselen, zoodat het koor van de eene wijk in de vergadering van een andere gemeente zou zingen, en omgekeerd. Dit zou op Zondag 16 Dec. voor het eerst plaats vinden, en 6 of 7 zangkoren zouden dien dag aan de onderlinge verwisseling deelnemen.

Salt Lake City krijgt een groot spoorwegstation, dat aan al de eischen van den tijd en de naaste toekomst zal voldoen. Een groot viaduct is nu in aanbouw, om de straten aan beide zijden van den spoorweg met elkander te verbinden, zoodat deze geen belemmering in het stadsverkeer zal brengen.

EEN „GETUIGSCHRIFT”.

Mr. Jacob Miller, van Farmington, Utah, ontving van de Coöper Wagen-Mij., uit Dubuque, Io., een korten tijd geleden een schrijven, waarin het volgende voorkomt: „Wij zijn altijd blijde iets van onze vrienden uit Utah te hooren, want onze firma, vanaf haren president, heeft steeds in iederen zin des woords de grootste achting voor dat goede betrouwbare Mormoonsche volk. Onze fabriek heeft aan de Mormonen in Utah direct en indirect misschien voor een millioen dollar goederen verkocht, en wij zijn er trotsch op, te zeggen dat wij er nooit een dollar van verloren hebben. Er is geen andere landstreek of klasse menschen, die wij voor eerlijkheid, oprechtheid en betrouwbaarheid zoo hoog zouden kunnen aanbevelen als het Mormoonsche volk.”

Des. News.

APOSTEL PARLEY P. PRATT.

PARLEY P. PRATT was een der eerste Apostelen in deze bedeeling des tijds, en was een van die weinige groote mannen, die zich om den Profeet Joseph Smith samentrokken en hem behulpzaam waren in het oprichten van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Hij was den 12den April 1807 te Burlington, Otsego Co., New-York, geboren, en was een rechtstreeksch afstammeling van een der voorname Pelgrimsfamiliën. Wederwaardigheden waren oorzaak, dat zijne opvoeding in de scholen gedurende zijne jeugd uiterst beperkt was; nochtans is van hem gezegd, dat hij reeds in die jaren eene zeldzame oorspronkelijkheid van verstand ten toon spreidde.

In September 1830 werd hij door den Geest des Heeren uit zijn tehuis in den Staat Ohio, weggeleid en kwam hij verscheiden honderd mijlen oostwaarts, waar hij een Boek van Mormon machtig werd. Na het gelezen te hebben, was hij van deszelfs waarheid overtuigd, en zette toen zijne reis voort om de grootelijks begunstigde mannen Gods die engelen hadden gezien en de stem des Almachtigen hadden gehoord,

op te sporen. Hij vond hen, en was weldra een lid van de Kerk. Hij werd tot Ouderling verordineerd en uitgezonden om te prediken.

Toen het eerste koor der Twaalf Apostelen werd gekozen, was Ouderling Pratt een van het getal. Hij werd den 21sten Februari 1835 tot het Apostelschap verordineerd. Hij heeft met de Heiligen geleden in de verschrikkelijke vervolgingen in Missouri, en werd met een aantal van de leidlieden der Kerk in de gevangenis geworpen. Hier zat hij acht maanden opgesloten, tot hij op een voorzienige wijze ontvluchtte.

Met andere van de Twaalf Apostelen vervulde hij in 1840 en 1841 eene zending in Groot-Brittanje. In dien tijd werd de *Millennial Star* voor het eerst uitgegeven, en Apostel Pratt was haar eerste redacteur. Toen hij naar Amerika was teruggekeerd, presideerde hij over het zendingswerk in een groot gedeelte der Vereenigde Staten. Eenige jaren later vervulde hij een tweede zending in Europa. In het jaar 1851 ging hij op zending naar de Zuidzee-eilanden en Zuid-Amerika, en was vier jaren afwezig. Toen hij later op zending was in de Ver. Staten, werd hij den 13den Mei 1857 in het zuidelijk gedeelte van den Staat Arkansas vermoord.

Onder de talrijke geschriften van dezen martelaar behooren de „*Stem tot Waarschuwing*” en de „*Sleutel voor Godgeleerdheid*”. Met deze boeken zijn de Heiligen goed bekend. In het voorwoord zegt de schrijver:

„Zoo er iets bewonderens- of prijzenswaardig in dit werk is, heeft de schrijver op den lof geen aanspraak; deze komt hem toe, die de Oorsprong en Bron van alle waarheid is. De schrijver was een landman, gewend aan den ploeg — door educatie niet gevormd, in de scholen der moderne sektenstelsels (valschelijk genoemd „godgeleerdheid”) niet opgevoed — maar opgegroeid in de wildernissen van Amerika, met een onafhankelijken, onbelemmerden, vrijen geest. Hij dronk uit de zuivere bron der onbezoedelde, onvermengde waarheid, zooals die in de majesleit van licht en glans uit de zich openende hemelen in al de eenvoudigheid harer natuur stroomde. Als zoodanig vloeide zij van zijne pen in dit werk; niet in geheimzinnigheid gesluierd; niet pralende in hoogdravende benamingen, titels en geleerde uitdrukkingen; niet gedost in het schitterende kleed der welsprekendheid uit verbeelding en hartstocht voortvloeiende; maar in den eenvoud van hare oorspronkelijke bescheidenheid, als bewust van de reinheid en onschuld harer natuur In de overtuiging dat de beginselen in dit werk verklaard, eenmaal over de gansche aarde zullen zegevieren, wordt deze nieuwe uitgave van de „*Stem tot Waarschuwing*” in het licht gegeven; en mocht de schrijver er toe geroepen worden, om zijn leven voor de waarheid op te offeren, dan zal hij de voldoening hebben, dat van hem gezegd zal worden, als van Abel: „Hij spreekt nog, hoewel hij dood is.”

Deze woorden waren profetisch, want hij werd er toe geroepen om zijn leven voor de waarheid neer te leggen. (*Mill. Star.*)

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

—:—

Assistent: PAUL ROELOFS.

DE WARE NAAM.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, (door de wereld bijgenaamd „de Mormonen.”) — Welk vooroordeel heeft die naam, — als naam, — niet verwekt in de harten van velen die zich Christenen noemen! Is dat vooroordeel niet ten onrechte? Toont het niet veel meer, dat zij, dien het bezielt, niet in overweging nemen de feiten die voor de volgelingen van den Verlosser tot grondslag van hunnen naam moeten liggen?

De geschiedenis der eeuwen leert, dat de meeste kerken zijn ontstaan door scheuring van oudere kerken, als een gevolg van geschillen over leerstukken, of van den invloed van sommige voorgangers of den naijver van anderen. Eenige kerken dragen den naam van hare respectieve stichters, b.v. Lutersch (naar Luther), Calvinistisch (naar Calvijn), Wesleyaansch (naar Wesley), Campbellietisch (naar Campbell), Irvingiaansch (naar Irving). Het noemen van de geloovigen naar menschelijke voorgangers wordt in I Cor. 3 : 3, 4 afgekeurd, en de Apostel vraagt, „zijt gij niet vleeschelijk, en wandelt gij niet naar den mensch?” De namen van andere kerken drukken de wijze van haar ontstaan of het aangenomen doel van haar bestaan uit, b.v. Protestant (die protesteert), Remonstrant (die tegenspreekt), Hugenoten (een verbastering van het Duitsche *eidgenossen*, door een eed verbonden), Gereformeerd (toont een reformatie of verbetering van een vóór haar bestaanden godsdienst), Roomsche Katholiek (eene kerk, die streeft om Katholiek „algemeen” te worden, met hoofdzetel te Rome), Baptist of Doopsgezind (den doop als zwaar-te punthebbend), Sabbatist (voorstanders van den Zaterdag als Sabbat), Adventist (uitziende naar de advent of komst van Christus), Heilsleger (een georganiseerd leger, dat volgens de begrippen van zijn generaal tot het heil der medemenschen zoekt te werken), enz., enz. De namen welke deze, en zoo veel andere, in beide categoriën, dragen, zijn echter **ware namen**, — volgens den oorsprong, het werkdoel en de beginselen dier kerken. En het is onze neiging niet, om iets van het goed, dat zij mogen doen, te loochenen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen draagt een naam veel verhevener dan die allen, maar ook in haar geval is de naam een **ware naam**. Met vol recht draagt zij hem, want haar stichter was de Verlosser der menschen zelf, die zich in persoon aan den mensch

openbaarde, hem hemelsche gezanten zond om hem met volmacht tot het bedienen der verordeningen van het Evangelie uit te rusten en hem in de oorspronkelijke Evangelie-leer te onderrichten, en die hem directe opdracht gaf om Zijne Kerk weder te organiseeren. De gekozen man, Joseph Smith, welke door het ontvangen dezer openbaringen een profeet werd, en als zoodanig boven de stichters van andere godsdiensten staat, was echter niet haar stichter, en kon die eer niet nemen, noch aan de Kerk zijnen naam geven. Integendeel werd hem door openbaring (Leer en Verb. 115 : 4) opgedragen, deze Kerk te noemen zooals zij nu heet. Zooals de man, als hoofd, aan de vrouw zijnen naam geeft (Ef. 5 : 23), heeft ook de gemeente of kerk van Christus aanspraak op het dragen van Zijnen naam, want zij wordt zijne bruid of vrouw genoemd, (Openb. 19 : 7): „Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven, want de bruiloft des Lams is gekomen, en zijne vrouw heeft zichzelf bereid; en haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad: want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.” De heiligen, wier blinkend kleed zal zijn hunne rechtvaardigmakingen, zijn dus de leden van die Kerk, aan dewelke Hij Zijnen naam gegeven heeft.

Toen Christus op aarde wandelde en Zijne apostelen leefden, werden Zijne volgelingen heiligen genoemd. Ananias, tot den Zaligmaker sprekende in zijn vizioen, zeide: „Heere, ik heb uit velen gehoord van dezen man, hoe veel kwaad hij uwen heiligen in Jeruzalem gedaan heeft.” (Hand. 9 : 13). Verscheidene zendbrieven, zich aan de gemeenten richtende, noemen haar „de heiligen”, en Judas : 3 spreekt van „het geloof dat eenmaal den heiligen overgeleverd was.” Christus zou Zijne gemeente heiligen, nadat Hij haar gereinigd had met het bad des waters (den doop) Ef. 5 : 26; 1 Cor. 1 : 2. Door ontwikkeling in reine, goddelijke hoedanigheden worden hare leden geheiligd; door te leeren en het Evangelie na te leven, kunnen zij tot volmaking komen, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus en alleszins in Hem, die het Hoofd is, opwassen. (Ef. 4 : 11—15) En, terwijl hunne ontwikkeling misschien ook een langen tijd moge vereischen, hebben de leden van de Kerk van Christus het voorrecht om heiligen genoemd te worden — niet omdat zij zich alrede volmaakt wanen, maar omdat zij in de Kerk van het Lam zijn opgenomen, de heilige leer hebben ontvangen, en door dezelve volkomen heiligheid kunnen bereiken.

Het Evangelie-net heeft allerlei visschen gevangen. Er was in de vroegere Kerk, en er is nu, onkruid tusschen het graan, kaf onder het koren. Daarvan heeft Jezus gezegd: „Laat ze beiden te zamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid, en bindt het in busselen, om hetzelfde te verbranden; maar brengt de tarwe tezamen in mijne schuur.” (Matth.

13 : 30). „Alle boom dan, die geene goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Hij zal zijnen dorschvloer doorzuiveren, en zijne tarwe in zijne schuur samenbrengen, en zal het kaf met onuitblusschelijk vuur verbranden.” (Matth. 3 : 10, 12) Dit is het „helsche vuur,” waar hun worm (de worm, die aan hun geweten knaagt) niet sterft, en het vuur niet uitgebluscht wordt (Mark. 9 : 44). Maar te zeggen — omdat er wat kaf onder het koren is — dat het koren geen koren is, is een dwaze aanmatiging. Door kracht van ware leer brengen de ware discipelen ware vruchten voort, de een honderd-, de ander zestig-, de andere dertigvoud. Zij zijn Zijne heiligen inderdaad.

Door de toevoeging „*der laatste Dagen*” in den naam van de Kerk van Christus wordt aangetoond, dat het Evangelie en de Kerk door den Verlosser zelf opgericht, van de aarde afwezig zijn geweest, en hersteld zijn, — volgens de Heilige Schrift een teeken der laatste Dagen.

Deze Kerk heeft niet van noode, naar eene menschelijke bron voor haar ontstaan of voor het ontstaan van haren naam te verwijzen. Als zoodanig staat zij alleen en verheven als een licht op eenen berg, schijnende in een Babylon van godsdienst-verwarring, en bekleed met een edelen, goddelijken naam.

Wat zijn de redenen van het vooroordeel, dat buiten de *Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen* tegen dezen waren naam gevonden wordt? — Is het, dat de kerken om ons heen erkend worden als het werk van menschen, en begrijpt men dat zij daarom den heiligen naam van Jezus Christus niet rechtmatig kunnen dragen? En beseft men, dat hare leerstellingen de menschen niet werkelijk heilig kunnen maken, of noemen, zooals in de dagen van ouds?

R.

BEDENK DAT ALLE ONTWIKKELING LANGZAAM GAAT.

Rome werd niet op één dag gebouwd, en al wat goed en schoon is, eischt rustigen arbeid en geduld. Men kan zijn karakter niet „trekken” als een plant in een kas. En geen haastige revolutiebouw kan een tempel des Heiligen Geestes optrekken. Wie niet weet, dat het heel langzaam gaat, van steen tot steen weloverlegd, komt bedrogen uit. Het opbouwen van een karakter, het veroveren van zelfbeheersching vereischt dagelijksche inspanning jaren lang, het geheele leven lang; niet minder dan aan wetenschap of kunst moet men er zich aan wijden. God voedt de menschheid op, eeuwen, eeuwen lang, en de mensch als persoonlijkheid en als deel der gemeenschap, is nog zeer onvolkomen. Langzaam wast hij op tot de volkomenheid waartoe hij geroepen is, de enkele mensch die naar Gods beeld geschapen is, en de menschheid die voortschrijdt naar het Koninkrijk Gods. GOEDE RAAD.

KEN UWE ZWAKHEID.

Behoeven wij dit nog te zeggen? Overstelpen al de geboden en voorschriften, de raadgevingen ons niet en doen ons gevoelen, hoe zwak wij zijn en hoeveel er aan ons en aan ons werk te kort komt? Hoe hooger wij ons levensideaal tillen, des te dieper zullen wij gevoelen een onvolkomenheid, een zonde, des te dieper zullen wij ons ootmoedig neerbuigen. Alleen de oppervlakkige, de dilettant op elk gebied, is over zichzelf tevreden en meent dat hij „er bijna is, zoo niet geheel.” Hij vergelijkt zich met anderen die kleiner zijn dan hij en durft zelfs voor 't altaar staande zich te beroemen, dat hij meer is „dan die tollenaar ginds.” Maar die het leven voelt in zijne geweldige eischen, blijft van verre staan en bidt om Gods genade. Dit is van het Christendom de grondsteen. „Zalig zijn zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.”

Al wie in ootmoed wordt herboren is van het hemelsche geslacht.

GOEDE RAAD.

TWEE DROOMEN EN EENE PROFETIE.

Terwijl ik mij in een trein bevond, op weg uit Wisconsin naar mijn tehuis in Illinois, waar ik na een eerste en lange afwezigheid de blijde ontmoeting van mijne ouders, broeders en zusters verwachtte, viel ik in slaap, juist vóór het wisselpunt waar ik moest overstappen, en droomde van mijn tehuis; ik werd niet wakker vóór de trein bij de grens van Iowa was en ik verder dan ooit van huis was. Ik stapte aan het eerstvolgende station uit den trein, met het voornemen om met den eersten trein terug te reizen, maar kwam ondertusschen in aanraking met een man die het middel was om mij naar een plaats te leiden, waar ik voor het eerst een „Mormoonsche” vergadering bijwoonde. Die vergadering had later ten gevolge meer dan ik verwacht had — n.l. mijn tehuis tusschen de bergen, bij de Heiligen.

Nadat ik schrikwekkende vertelsels over de „Mormonen” had gehoord en twee en een halfjaar lang alles wat ik vóór en tegen de Kerk kon vinden, had gelezen, nam ik het besluit om de waarheid voor mijzelf uit te vinden; ik nam van mijn pleitend ouders, vrienden en familie-leden afscheid, en verliet in tranen mijne woning, met de belofte dat ik óf mijzelf, óf wat Mormonen zou bekeeren.

Ik arriveerde, als een totaal vreemdeling, op Nieuwjaarsdag 1903 te Salt Lake City. De eerste woning die ik binnentrad was die van Salomon F. Kimball, 6de straat, No. 274, waar ik tot mijn verrassing begroet werd als iemand die hem goed bekend was. Ik had broeder Kimball nooit gezien, en bleef verwonderd tot hij zeide: „Ik heb u

drie dagen geleden in een droom gezien." Deze verklaring, met een verdere voorspelling van mijn bekeering tot het „Mormonisme" en van een groot werk dat ik zou volbrengen, overweldigde mij bijna met verbazing, daar ik betreffende „Mormoonsche" droomen en profetiën zeer twijfelachtig was; maar toen hij mij verder vertelde, wat mijne ondervinding van het verleden in de Oostelijke Staten en mijn reden voor mijne westwaartsche reis was, kende mijne verbazing geene grenzen.

Toen ik zeide, dat ik Broeder Kimball als een goeden gedachtenlezer van het verleden en het heden beschouwde en dat hij mogelijk ook de toekomst ried, kondigde hij onbeschroomd de heerlijke overwinning aan, die in mij zou plaats vinden door geloof en bewijzen.

O, hoe zeer hoopte ik, dat het waar zou zijn! Geloof en bewijzen, voor of tegen, was hetgeen ik zoolang gezocht had, en nu, o gelukkige gedachte, zouden zij tot mij komen! Als ik de angsten gedacht, die ik in de „Vesting des Twijfels" had doorstaan, hoopte ik niet slechts voor hunne komst, maar ik bad er in tranen om, en zag er naar uit, tot zij kwamen en het ongelooft overwonnen. Op een zomerschen morgen, den tweeden dag van de schoone maand Mei, 1903, leidden geloof en bewijzen mij tot de wateren van den doop. Later werd ik bevestigd met kennis en vervuld met overtuiging, door de gave des Heiligen Geestes. Sedert dien dag heb ik, onder storm en zonneschijn, verrukkelijke ondervindingen gehad en bewijzen, als bergen zoo hoog, dat het zoogenaamde Mormonisme het herstelde Evangelie van Christus is.

W. J. KOHLBERG, (*Juw. Instr.*)

DE ONDERLINGE-ONTWIKKELINGSVEREENIGINGEN.

Onderwerp voor Woensdag 5, of Donderdag 6 December.

HET 4DE ARTIKEL DES GELOOFS. (*Vervolg.*)

1ste Lezing: De Heilige Geest. Dr. Talmage's Lecture 8, tot paragraaf 14.

2de Lezing: Aan wien wordt de Heilige Geest gegeven. (Het overige van Lecture 8).

3de Lezing: Het Heilige Avondmaal. (Talmage's Lecture 9.)

Onderwerp voor Woensdag 12 of Donderdag 13 December.

HET 5DE ARTIKEL DES GELOOFS.

1ste Lezing: Volmacht tot de Bediening. (Dr. Talmage's Lecture 10, tot paragraaf 21.

2de Lezing: Voorverordineering en Voorbestaan. (Dr. Talmage's Lecture 10, van paragr. 21 tot het einde.)

OP KERKELIJK EN GODSDIENSTIG GEBIED.

ROME'S MACHT. — „De autoriteiten van het Vaticaan hebben door den aartsbisschop van Athene officieel aan den Koning van Griekenland hunne toestemming laten geven tot een bezoek aan den Koning van Italie.” — De koning van Spanje is afhankelijk van een dergelijke permissie voor een bezoek van zijnentwege aan den Koning van Italie. — Het Italiaansche gouvernement eischt, dat de Keizer van Oostenrijk den vorst van Italie een officieel bezoek bringe en ook wederzijds den koning van Italie officieel ontvangt. Maar de paus weigert, om kerkelijke redenen, om den Keizer van Oostenrijk te raden die voorwaarden aan te nemen.”

Tengevolge van de scheiding van kerk en staat, welke dit jaar in Frankrijk heeft plaats gevonden, verbeurt de Roomsch-Katholieke Kerk in de Fransche Republiek eigendom ter gezamentlijke waarde van 400.000.000 franken. De kerkgebouwen, welke tengevolge dezer scheidingswet staats- en gemeentelijk eigendom zijn geworden, blijven echter open voor de godsdienstoefeningen der Katholieken.

Van 1890 tot 1904 zijn in Duitschland 10.054 Protestanten overgegaan tot de Katholieke Kerk; daarentegen zijn echter in denzelfden tijdsverloop 75.978 leden der Roomsch-Katholieke Kerk overgegaan tot het Protestantisme. Uit Oostenrijk wordt gemeld, dat in den tijd van 5 jaren in dat rijk 75.000 Katholieken leden zijn geworden van Protestantsche Kerken. Deze statistieken zijn te beschouwen als een wijdere verspreiding van den Bijbel tengevolge hebbende, een der eerste stappen om de volkeren tot meer licht te leiden.

Een nieuw teeken van de reactie die in de godsdienstwereld is ontstaan tegen de vermenigvuldiging der secten door onderverdeeling, is de vereeniging van drie kerken in de kustprovinciën van Canada, de Baptisten, de Vrije-Baptisten en de Vereenigde-Baptisten, tot één kerkgenootschap. Er worden pogingen gedaan tot het vereenigen van alle Baptisten in Canada. Ook werd een voorstel door deze Baptistengerken ontvangen van de secte der Discipelen van Christus (zegt de *Watchman*, Boston), om zich met hen tot één te vereenigen.

Een dergelijke beweging is in werking tusschen de Presbyteriaansche, Methodistische, en Congregationale Kerken, die een Comité hebben aangesteld om het verlangde doel te verwezenlijken. Van hunne zijde is het voorstel tot vereeniging ook gericht aan de Baptisten en aan de Anglikaansche Kerk, met ruime voorwaarden ten opzichte van verschil van leerstukken. Dit zijn teekenen, die in de goede richting wijzen.

KOMENDE TOT HET LICHT, ZOALS AAN DEN PROFEET JOSEPH SMITH GEOPENBAARD. — De *Mill. Star* meldt, dat een Dr. R. P. Downes omtrent een maand geleden, in de Wesleyaansche kerk te Stoke-on-Trent (Engeland) een predikatie hield, waarin hij verklaarde dat het lot van den mensch bij den dood niet bepaald wordt, maar dat er een gelegenheid bestaat om na den dood, in de geestenwereld, het Evangelie te ontvangen. Hij zeide dat hij dit reeds een tijdlang geloofd had, en anderen kende die zulks met hem geloofden, maar dat de tijd gekomen was om het in het openbaar uit te spreken. „God is liefde,” zeide hij, „hetgeen beteekent, dat geen mensch voor eeuwig verdoemd zal worden, zonder een kans gehad te hebben, geen mensch zal verloren gaan tot hij de bekendmaking van het lichaam van Christus en van het zoenoffer van Christus heeft gehad. Geen mensch zal verloren gaan, tot hij Hem in het aangezicht heeft gezien, en gezegd heeft: Ik wil U niet hebben.” — Deze verklaringen baarden groot opzien in de stad.

UIT DE ZENDING.

De „*Ster*” ontving een nieuwen intekenaar door de pogingen van Broeder B. Tiemersma; ook een door Pres. J. P. Lillywhite.

Ouderling J. A. Stephenson bericht, 20 Nov., uit Leeuwarden: „Onze vergadering was verleden Zondag avond stampvol. Wij hebben verscheidene goede onderzoekers.”

Ouderling E. C. Rossiter schrijft uit Brussel: „Onze vergaderingen worden goed bezocht. Ik verzeker u, dat wij oorzaak tot groote blijdschap hebben.”

Van Ouderling J. A. Ririe: „Het vorige „*Ster*”-nummer had een uitmuntende keus van artikelen. — Het was geestelijk voedsel van het begin tot het einde. God zegene U.

De wijkvergaderingen die sedert het begin der maand November in de Zending gehouden worden, blijken tot het succes van het werk bij te dragen. Doorgaans bevindt er zich een aantal vreemdelingen, die zonder de wijkvergaderingen waarschijnlijk niet binnen het bereik der zendelingen zouden zijn gekomen.

Een broeder zeide deze week tot ons: „Wanneer artikelen in de „*Ster*” vervolgd worden in verschillende nummers, zooals het geval was met „Eene Beschrijving der Nephtien uit niet-Mormoonsche bron,” trekt men er slechts het volle nut van, wanneer men het artikel weer eens *in zijn geheel* overleest.” Wij zijn volkomen van hetzelfde oordeel. Wij hebben het menigmaal zelf ondervonden, en kunnen slechts aanraden, dat dit met alle „*vervolgde*” artikelen gedaan worde.

Ouderling Lester N. Lambert meldt in een brief, uit Charleroi, België: „Wij gevoelen ons aangemoedigd in onze werkzaamheden en hopen dat in dit kolenmijnen-district eenmaal een goede oogst oprechte zielen zal geleverd worden. De Baptisten, de Darbisten, het Hellsleger, de Plymouth Broederen, de Protestanten, de Spiritisten, en ten laatste maar niet in het minst de Katholieken schijnen allen voorspoedig te zijn, en ik kan geen reden zien waarom de „Mormonen” ook niet in de winnende gelederen zouden staan. N'est-ce pas? Op „Allerheiligen-dag” was ik uitgenoodigd om de inwijding van een nieuwen Protestantschen Tempel bij de wonen te Marcinelle, eene voorstad van Charleroi, met omtrent 20 000 inwoners. Ouderling H. E. Young en ik gingen er heen, en daar hoorden wij eenige mooie toespraken, geleerde volzinnen, gezochte woorden, maar de Geest Gods ontbrak er. Wij waren er goed bekend en bekeken. De Protestanten schijnen er goed vooruit te gaan, zij werken zeer hard en schijnen een goed soort menschen te zijn. Ik geloof dat God het Fransche volk aan het voorbereiden is voor het „Mormonisme.”

In de vergadering te Den Haag waren Zondag 25 Nov. 20 vreemdelingen aanwezig, volgens bericht van Ouderling D. Marsh.

OVERLEDEN.

VAN SEETERS. — Zuster Lena Cornelia Van Seeters, van de Rotterdamsche gemeente, is den 15den November te dezer stede overleden. Zij had zich den 22sten Januari 1902 door den doop bij de Kerk aangesloten, en was 63 en een half jaar oud toen zij stierf.

DE WAAL. — Broeder Pieter Johannes De Waal is den 19den November na eene geduldig gedragen ziekte van verscheidene maanden te Rotterdam overleden. Hij was een der eerste leden van deze gemeente, en werd den 26sten November 1890 gedoopt. Hij was een Priester sedert 1895, en stierf in den ouderdom van 40 jaren.

I N H O U D :

Dood en weder levend geworden	Blz 353	Bedenk dat alle ontwikkeling langzaam	
Aangekomen	„ 355	gaat	Blz. 363
Twee getuigenissen aangaande den Profet		Ken uwe zwakheid	„ 364
Joseph Smith	„ 356	Twee droomen en eene Profetie	„ 364
Correspondentie	„ 357	De onderlinge Ontwikkelingsverenigingen	„ 365
Utah-Nieuws	„ 358	Op kerkelijk en godsdienschtig gebied	„ 366
Een „Getuigschrift”	„ 358	Uit de Zending	„ 367
Apostel Parley P Pratt	„ 359	Overleden	„ 365
De ware Naam	„ 361		

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.
 Abonnementsprijs per jaar:
 Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.
 Per exemplaar 10 cent.